

anmeldelse i tilfælde af formodede lovovertrædelser begået af private, ikke er lovreguleret.

Det er i svaret antaget, at forvaltningsmyndigheder, der netop har til opgave at føre tilsyn med, at borgerne overholder lovgivningen, efter omstændighederne har pligt til at indgive politianmeldelse i anledning af konstaterede lovovertrædelser. Det anføres, at der uden for sådanne tilfælde formentlig kan opstilles den hovedregel, at forvaltningsmyndigheder er berettiget – men ikke forpligtet – til at indgive politianmeldelse i anledning af formodet strafbart forhold begået af private.

Spørgsmålet om, hvorvidt der bør indføres en pligt for offentlige forvaltningsmyndigheder til at indgive politianmeldelse i videre omfang, end hvad der må antages at gælde i dag, angår nogle helt grundlæggende spørgsmål om forholdet mellem myndigheder og borgere.

Helt overordnet vil en egentlig anmeldelsespligt kunne indebære en risiko for, at forholdet mellem myndigheder og borgere belastes i et omfang, der ikke er ønskeligt. En sådan pligt vil jo betyde, at offentligt ansatte må indgive politianmeldelse ved enhver mistanke for ikke selv at ifalde ansvar for tilsidesættelse af de pligter, som tjenesten indebærer, selv om andre måder at reagere på ville have været mere hensigtsmæssige.

Jeg synes, det vil være uheldigt, hvis vi gennem en anmeldelsespligt generelt afskærer muligheden for andre fremgangsmåder end den strafferetlige. Dette gælder ikke blot i tilfælde, hvor en formodet overtrædelse retter sig mod en offentlig myndighed (f.eks. mistanke om socialt bedrageri), men også i tilfælde, hvor de forurettede for den formodede overtrædelse er andre privatpersoner.

Jeg tror, at det rigtigste er en ordning, hvor hovedreglen er, at det overlades til myndighederne på grundlag af en samlet vurdering af omstændighederne i det enkelte tilfælde at afgøre, hvad der konkret skal ske i tilfælde af mistanke om strafbart forhold. Der kan tænkes så mange forskellige situationer, at indgivelse af politianmeldelse ikke bør være en ubetinget pligt, men én blandt flere muligheder, der er til rådighed.

På den anførte baggrund har jeg ikke planer om at tage initiativ til at indføre en egentlig anmeldelsespligt for forvaltningsmyndigheder.

Spm. nr. S 1063

Til sundhedsministeren (14/1 97) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvad regeringen agter at gøre for at afhjælpe lægemanglen herhjemme?«

Begrundelse

Problemet med mangel på læger på danske sygehuse er ikke nyt. Det er uholdbart, at regeringens endnu ikke har udarbejdet en plan for, hvordan problemerne skal løses, og spørgeren ønsker derfor ovennævnte spørgsmål besvaret. For nylig har spørgeren erfaret, at man ved hjælp af en ny aftale prøver at lokke flere frivillige læger til forsvaret. Når læger ikke melder sig til Den Internationale Brigade, er det, fordi de ikke vil. Derfor skal de hverken lokkes eller tvinges. Sker det, vil den hjemlige lægemangel eksplodere, og de i forvejen alt for lange ventelister vil blive endnu længere.

Svar (28/1 97)

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Pr. 30. april 1996 var der totalt 9551 normerede lægestillinger på de danske sygehuse. Det samlede antal besatte lægestillinger var 9160. Det samlede antal ledige lægestillinger (»lægemanglen«) var således 391, svarende til 4,1% af normeringen.

Siden 1979 er antallet af normerede og besatte lægestillinger øget med henholdsvis 48,2% og 47,1% svarende til ca. 3000 stillinger. Trods disse markante stigninger har vakancerne, såvel i absolutte som relative tal, ligget stabilt lavt i hele perioden. Gennem de sidste 16 år har der således været tale om en næsten konstant og lav vakance (»lægemangel«) på 200-400 læger.

Efter Sundhedsministeriets opfattelse er der således ikke tale om lægemangel i egentlig forstand, men der er behov for, at den tilstedeværende lægelige arbejdskraft udnyttes bedre.

Lægerne skal motiveres til at søge ansættelse på de »perifere« sygehuse, og de amter, der huser universitetssygehuse, bør medvirke aktivt til at dette sker. Dette kan bl.a. ske ved at begrænse universitetssygehusenes fortsatte ansættelse af læger efter gennemført speciallægeuddannelse. Denne begrænsning har amterne